

Mesagerii lui Dumnezeu din ultima generație

Sâmbătă, 3 iunie 2006

Gili Cârstea

După toate informațiile pe care acest popor le-a acumulat de-a lungul secolelor, câteva evenimente caracteristice sfârșitului mării controversate sunt de netăgăduit, fiind acceptate nu numai de segmentul conservator din biserică, dar chiar și de ultra-liberali, cei care nu prea mai cred în interpretarea profetică de la geneza bisericii rămășiței. Este vorba de marea strigare, ploaia târzie și sigilare, evenimente care vor declanșa reacții violente în societate.

Între noi și aceste momente finale nu se află decât o redeșteptare a adevăratei evlavii, a cărei taină este "Hristos în voi," așa cum spunea apostolul Pavel.

Ce va declanșa redeșteptarea la o autentică evlavie în acest popor? Ce soluție va găsi Dumnezeu pentru zguduirea acestui uriaș adormit, ale cărui resurse imense sunt risipite în direcții lipsite cu totul de importanță? Va reuși solia neprihănirii lui Hristos să polarizeze biserica și să producă acea reînviere de la fața Domnului? Vom asista la introducerea unor erezii nimicitoare, care vor produce teribila cernere despre care am fost avertizați?

Profetul Isaia pare să sugereze o cale de urmat în această direcție. Deși pare o soluție confuză, se va dovedi că efectele vor fi apreciabile. Mai întâi pare o veste tristă, pe care noi o ascultăm cu destulă reticență:

„Strigă în gura mare, nu te opri! Înălță-ți glasul ca o trâmbiță, și vestește poporului Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacov păcatele ei! În toate zilele Mă întreabă și vor să afle căile Mele, ca un neam care ar fi înfăptuit neprihănirea, și n-ar fi părăsit legea Dumnezeului său. Îmi cer hotărâri drepte, doresc să se apropie de Dumnezeu” (Isa 58:1-2).

Neplăcută sarcină. Cine să o ducă la îndeplinire, când "casa lui Iacob" face tot ce îi stă în putere spre a împiedica publicarea păcatelor ei? Cine să-și ridice glasul "ca o trâmbiță," ca apoi să fie prezentat ca un alarmist caraghios, ale cărui "vestiri" sunt pură ficțiune deoarece nu scrie despre ele în revistele sau pe siturile bisericii? Cine s-ar angaja să strige în "gura mare" despre lucruri pe care este periculos chiar să le șușotești pe la colțuri?

Solia din capitolul 58 are o pereche în capitolul 40, la fel de problematică, ba poate chiar mai problematică, deși pare cât se poate de pozitivă și aducătoare de speranță:

„Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu, zice Dumnezeu vostru. Vorbiți bine Ierusalimului și strigați-i că robia lui s-a sfârșit, că nelegiuirea lui este ispășită; căci a primit din mâna Domnului de două ori cât toate păcatele lui. Un glas strigă: ‘Pregătiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeu nostru! Orice vale să fie înălțată, orice munte și orice deal să fie plecate, coastele să se prefacă în câmpii, și strâmtoarele în vâlcele! Atunci se va descoperi slava Domnului, și în clipa aceea orice faptură o va vedea; căci gura Domnului a vorbit’” (Isa 40:1-5).

Cele două solii par opuse, deși ele sunt parte a aceluiași întreg, în deplină armonie cu lucrarea Duhului Sfânt în marea zi a ispășirii.

Sigur, poporul se bucură de mângâiere, pare o sarcină ușoară și nimeni nu ar trebui să aibă ceva împotriva. Dar în ce constă “vorbitul de bine”? Se pare că avem de-a face cu elemente ciudate. “Sfârșitul robiei?” “Ispășirea fărădelegii?” Ce limbaj prăfuit din secolul 19 este acesta? Cine mai îndrăznește să amintească ceva pe la amvoanele noastre despre ștergerea păcatelor, eliberarea de sub robia firii pământești, sigilare sau neprihănire practică între închiderea harului și revenirea Domnului Hristos? Acestea sunt concepte extrem de nocive și ofensatoare pentru comunitatea de credință în care biserica rămășiței se pare că a fost acceptată după istovitoare negocieri și compromisuri.

Se pare că Laodicea suportă mai bine o critică virulentă a păcatelor obștești decât vestea bună că s-a găsit soluția pentru netezirea drumului pentru Dumnezeu nostru, astfel ca SLAVA Domnului să se descopere magistral, luminând pământul cu farmecul inegalabil al lui Hristos, care este caracterul lui Dumnezeu.

Dubla solie din Isaia este vestită chiar în zilele noastre, deși puțini au ochi de văzut și urechi de auzit. Un popor care a “părăsit legea Dumnezeului său” este avertizat că Baal s-a așezat pe tronul lui Dumnezeu dându-se drept Dumnezeu. Cei care vor lua în serios apelul lui “Ilie” vor începe să-și întoarcă privirile “spre Cel pe care L-au străpuns” (Zah 12:10), descoperind în solia neprihănirii lui Hristos slava și măreția caracterului lui Dumnezeu. Aceasta va fi gloria soliei îngerului al treilea, și nici toată diplomația iadului nu va reuși să împiedice luminarea pământului cu slava acestui înger.

Pentru o astfel de solie chiar este nevoie de oameni “zeloși, fermi, hotărâți și cu convingeri categorice” (TM 410), pregătiți mai degrabă de Duhul Sfânt decât de universitățile lumii și independenți de principiile, mentalitățile și practicile acestei lumi.